

политиката на Русия и на великитѣ сили къмъ Турция (Каларашъ 1859), Селимински се предава на размисълъ върху предимства и злочестини на българскитѣ емигранти отъ 1830 г., настанени въ Русия или въ Влашко, за да заключи съ въздишка: „Всѣки счита, че може да бжде напълно щастливъ само въ родината си, между своитѣ сънародници граждани, а въ чужбина, колкото и да напредне, нищо не е въ състояние да го успокои.“ Това важи, изглежда, особено за българитѣ, забѣгнали въ Ромъния. „Тамъ думата чужденецъ има значение на простакъ“ и тамъ българинътъ, „колкото и да превъзхожда мѣстния жителъ, не се сдобива съ пълна помощъ и любовъ, а винаги се счита за сѣдбогоонецъ, . . . за другородно паразитно растение“. Изключения се наблюдавали само въ нѣкои цивилизовани страни, гдето известни срѣди и лица показвали похвалната грижа да „подсладятъ“ носталгията на чужденеца; но изобщо изселениятъ българинъ предпочиталъ родината си, която мечталъ да види „самостояйна и свободна“. „Тази мисълъ, продължава Селимински, кара изгнаницитѣ въ чужбина да бждатъ родолюбиви, и често отъ тѣхъ излизатъ борци противъ тиранията и освободители на отечеството си: това чувство кара преселениятъ въ чужбина да жертвува частъ или всичкото си състояние, дори и самия си животъ, за родината си . . . Защото човѣкъ цени доброто когато го загуби“.

Самъ завладѣнъ отъ това „благородно чувство на родолюбие и родинолюбие“, и то така силно, както сж силни всички негови страсти, Селимински не дѣли никога своя Сливенъ отъ останала България. Въ това отношение той напомня котленеца Г. С. Раковски, по майка сжщо сливенецъ, който въ чужбина непрестанно чезне за въздухъ, планини и родни братя въ своето знаменито село, за да застѣпва на свой редъ все тѣй енергично загатнатия отъ Селимини общъ типъ на български емигрантъ-патриотъ, въодушевенъ за подвизи и жертви въ името на отечеството. Селимински съ радостъ изтъква веднажъ пробуждането на етническо и историческо съзнание у българитѣ, като резултатъ между друго отъ внушенията на Венелина, В. Григоровича и други руски историци; той разбира добре значителнитѣ последици за раздвижане и ободряване на народния духъ отъ публи-